

[Jens Peter Jensen.]

betonede formål, hvortil det offentlige i vid udstrækning yder støtte. Her har ministeren kun været lydør over for tunghøreapparater, men et så velmotiveret andragende som det, der kom fra bandagisterne, har den højtærede minister ikke vist nogen som helst interesse for. Det er afvist.

Vi har også peget på det urimelige i, at der lægges afgifter på varer, der er underkastet importrestriktioner. Her kan man regulere eller begrænse importen igennem licensordninger, og derfor er det urimeligt, at man forsøger på yderligere at lægge en dæmper på den gennem prisforhøjelse via importafgift. Heller ikke det har finansministeren villet imødekomme.

Efterhånden fæstnede der sig det indtryk, at enhver appel til den højtærede minister havde samme virkning, som når man taler til en dør: den går op og i, men kommer ingen vegne. Jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om, at de fleste af de senest tilkomne ændringsforslag fra finansministeren, således som også påpeget af den konservative ordfører, hovedsagelig imødekommer et fåtal af store virksomheder. De mindre og mellemstore, som var de mange, må sejle deres egen sø, selv om den særlige importafgift relativt er lige så tyngende for dem, som den er for de store virksomheder. Det synes altså igen at være bekvemmelighedshensynet, der har talt stærkest.

Den socialdemokratiske ordfører fremhævede regeringens vilje til samarbejde med de interesserede parter og med de politiske partier. Det var der ikke meget hold i. Vi har jo i udvalget end ikke fået ministerens kommentar til de enkelte henvendelser. Vi har pønt siddet og lyttet til de mange henvendelser, men der kom ikke ret megen reaktion fra ministerens side.

De mange henvendelser og deputationssøg har givet os et langt mere nuanceret billede af dansk erhvervsliv i dag, end vist de fleste hidtil har kendt. Samarbejdet mellem virksomheder såvel indenlandsk som over grænserne er langt mere udviklet end antaget. Det er ikke mindst dette forhold, som gør, at en lovgivning af denne karakter slet ikke passer til det moderne samfund. Her bemærkede jeg, at den socialdemokratiske ordfører var inde på, at der ligesom var en mangel på koordination virksomhederne

imellem. Må jeg sige til den ærede ordfører: jeg tror, erhvervslivet beder sig fritaget for råd om sådanne ting fra den side, og jeg appellerer stærkt til, at man holder fingrene væk derfra.

I udvalget har vi fået indtryk af en utrolig aktivitet og iderigdom inden for erhvervslivet. En mængde nye initiativer har set dagens lys, ofte med støtte gennem egnsudviklingsloven. Disse initiativrige mennesker får nu et alvorligt venstrehåndsstød. De får ikke et pusterum; de får åndenød. Jeg vil fremhæve, at de mange deputationer ikke repræsenterer en ellers udbredt demonstrati-onslyst. De er alvorligt arbejdende mennesker, der kæmper for deres virksomhed og for beskæftigelsen. Erhvervslederne har været ledsaget af dygtige tillidsmænd, som på god måde har talt virksomhedernes og de ansattes sag. Det er vel egentlig det eneste gode, der kan siges om denne lovgivning, at den har befordret en øget forståelse af, at ledelse og ansatte er i samme båd, har fælles interesse, fælles skæbne.

I denne sammenhæng henleder jeg opmærksomheden på henvendelsen fra Centralorganisationen af Metalarbejdere, der bærer forbundsformand Hans Rasmussens signatur. Det er vist første gang, når bortses fra indgreb i arbejdskonflikter, at et stort fagforbund så direkte kritisk har udtrykt sig over for en socialdemokratisk regering. Regeringen har haft travlt med inden denne debat at offentliggøre en række forslag, der efter det opgivne skal støtte erhvervslivet. Disse forslag er som et sukkerlag, der lægges uden om en bittermandel, for at den lettere skal glide ned. Staten skal fremstilles som den store velgører. Men staten har to hænder: en, der tager, og en, der giver, og i denne sammenhæng er det tydeligt for enhver, at der er mere i den hånd, der tager, end i den, der giver.

Må jeg endelig sige, at der forekommer mig at være et dybt svælg imellem det, som er denne lovgivnings erklærede formål, og de virkninger, den vil afføde. Formålet er at bidrage til forbedring af betalingsbalancen, og det forestiller regeringen sig kan ske gennem begrænsning af importen. Men hvis dette sker, vil der i nogen grad melde sig ubehagelige følgevirkninger: produktionsapparatet forældes, varelagre købt til rimelige priser må senere genopbygges under et høj-